

KAR'ALTI MAVİ

Bir öğretmenin günlüğünde saklanır bazen kini genç bedenlerin hayata. Sıcak bulduğu ilk tebessümümde çıkagelir yıllar gerisinden içi kaynayarak. Saçını sevmemiş bir çift gözdür karşımdaki etten kemikten sanılan inci çocuk ya da boyunu kısa bulmuştur nicesinden ve bunu dünyanın eksik kalan yanı bilir, kinlenir nicesine ta ki bir sabah içten bir "Günaydın Türk gençliği, günaydın benim geleceğimin kır çiçekleri!" diyerek dersi başlatan gönlüme rast gelene dek.

En zoru nedir dersiniz bana, içimdeki umudun en yakın gerçekleşme durağı kendilerinin olduğu gerçeğini onlara göstermek. Çocuklar o an sınıfta oturan Ali, Enes, Faruk, Ayşe, Esma, Nuran değildirler ki. Onlar evlerinde geceleri duvarlara itiraf ettikleri zorlu günlerin, hayatın zorluğunda tökezleyen anne -babanın aynasıdır. Özgüveni kırılmış son sardunyalarımdır sınıfımda. Oysa onları gelecek güzel günlerin düşüyle yıkamak çok zordur o anın içinden çekip de yıkamak kendi evlerinde yıkılmış hayallerinden arındırıp inandırmak... Zordur ama en çok bu yanını severim sınıf kokusunun. Kalplerinin anlık hızlanan atışları, benim onların kuracağı geleceklerin güzelliğine olan büyük inancım, dökülürken taşmış gözlerimden, çoğu heves kokusu yayar sıralarından ve ben tek tek toplarım bakışlarından hislerini.

Ne güzeldir bir akşamüstü yorgun evime dönerken arkamdan koşup yarı utangaç bir türkü gibi "İyi akşamlar öğretmenim!" demeleri. Yorgunluğum ucuzlar, hafifler kırılmış olan kalbimin yük ettiği hislerim. Unuturum beni evde bekleyen aşı, acıyı, zehri, zorluğu, gün telaşesini, gece bekçiliği hepsi gider."Var ol çocuğum!"derim ardından sadece. Oysa içimden gelen sarılıp ağlamalar bakakalır peşimden. Ertesi sabaha yeniden umut saçan, küçük kasabanın en yakın çıkış kapısı olan yüzümü beklerler yine. Rol yapamam, anlarlar. Bilirler bu kadın bu yaptıklarını başka türlü yapıyor. Ders anlatmaktan çok başka... Beni ben olduğum için seviyor, eksikliğimle tamladıklarımla hatta bazen tamlayanı düşmüş halimle bile seviyor beni. Sonra sevgiyi kavrar benim son sardunyalarımda, hüznümlü kokuları inandıkları güzel geleceğe karışıp kırıştırır gözlerimi. Hep derim, "Sizin için gülererek eskiyor benim gözlerim."

Canın derin bir yanı vardır, içinde yankılanır bazı duygular işte öylesi bir yerdedir benim çocuklarım. "Çocuklarım." derim onlara hep, analık emzirmekten çok gayrıdır, onlarla öğrendim bunu. Düşüklerinde kucakladığımda, ciğerimden gözyaşları akarken bir şey tuttuğunda anladım. En sevindikleri şeyleri bana anlatmayı beklerken, yeni yazdıkları bir şiiri mesela, edindikleri yeni bir kitabı ya da sokakta buldukları kediyi nasıl beslediklerini çoğalır gözlerinde umut; dünya malı telaşından bihaber, en içten haliyle, konuşmayı yeni öğrenen bir çocuğun anlatmak istediği masallar gibi tek avazda çıkar, haykırırlar heveslerini.Kırmam, kıramam, hiç de kırmadım kır çiçeklerimi belinden koparmadım ben. Avucumda büyüttüm, kırıklarını gazete kâğıtlarında büyüttüm. Şu dünyada üç beş arşın bezden arda kalan neyim var ki çocuklarımdan başka, aldığım selamlarından başka?

Kış bastırınca çalıştığım kasabaya, dünya temizlenir tozundan kar yağarken düşlerimden aşağı. Tutamam yığınlanır kalplerinin üstü. Ağlarlar durduramam, ben de ağlarım ama hiç bilmezler onlar için geceleri "Ne yapsam da ellerini çıkarsam karlardan?" diye diye sabahladığımı...Bir sefiya mevsiminde, ayazın camları kırmaya niyetli hiddetiyle gelirken kış, göz ucuyla ceketime bakar sardunyalarımdan biri, pencereden de karı takip eder. Anlarım üşümüş ayaklarıdır ceketimin renginden daha çok dikkatini çeken o anda. Bir bahis atarım sınıfın ortasına, söz hakkını devralan ilk güzelime: "Bir armağanım var." der çıkarırım üstüne sinmiş yorgunluğumu ceketimden.

Geriyeye aheste renkli cepken onda kalır, o üzerimdeyken yaşadığım ölümler depremler ince bir dikiş gibi asılırken boynuma.

Nasıl anlatılır ki senelerce okul koridorlarında arkamdan “Öğretmenim!” diye bağırın taze çiçeklerimin mezun olduktan sonra “Hakkını helal et benim küçük annem.” demeleri? Nasıl anlatırım? Bilmiyorum, yıllar sonra aldığı ‘En İyi Erkek Oyuncu Ödülü’nü bana gönderen çocuğumun pakete “Bu sizin emeğinizdir, emanetinizdir öğretmenim.” sözünü iliştiyerek gönlüme teşekkürünü. Ah, işte bu işin en zor yanı bu galiba! Şehirler değiştirirsiniz, sıralar ve okullar değişir ama yoklama listeleri hep aynı isimlerle devir daim olur; gözlerimden iki damla akar yoklama defterine, ilki eskiyen gençliğimle çekip giden aynı isimlere... Diğer damla, “Merhaba!”dır aslında yeni gelen çiçeklerimin aynı adlarına: Reyhan, Yasemin, Elif, Manolya...

Yaşları değişir; yaşadıkları uzaklaşır, hevesleri hep birbirinden farklıdır. Sevdikleri şarkılar ayrılır, yoklama defterlerinden isimler çeker gider. Bir gün bir depremde enkaz altında kalır sardunyalarımdan biri, yollara düşen başıyla bir kazada ezilir kalbi, babasına yardım ederken tarlada traktör ezer ayaklarını ve ömrünü. Bir sonraki dersime katılmayan çocuklarım da oldu on yılın içinde. Katıla katıla ağlamak kaldı bana hep, lise defterlerinde kalırken adım. Kardeşimi yitirmiş gibi, annemin sesi yanımda değilmiş gibi ve sanki bir daha asla ayağa kalkamayacak gibi çözülürken dizimin bağı, yine de koparmadan çiçek koklar gibi devam ettim çünkü vazgeçmez öğretmen. Çünkü karlar eriyecek ve maviye bulanacak gözleri yine, yeniden gelenlerin.

Öğretmen, geceleri gün eden... Gündüzleri ay çiçek, öğleyin yemek kokusudur, kusurunu örten, tökezleyen ayağında yolu açandır. Canından ayırır öğretmen seni-önce can lafı yavanlaşır -mevzu sen olunca, kır çiçeğim. Sınıflar, sen olduğun için var. Bayrağım, senin sahip çıkacağını bildiği için kafa tutar dünyaya ve dalgalanır en delikanlı haliyle. Çünkü bilir öğretmen önce bayrağını emanet eder kır çiçeklerine sonra bastığı taşı, ‘şehir’ diye kavratır vatanının en başından en sonuna, en uzak köyünden en yakın limanına dek. Sonra “Sevgi.” der öğretmen, “Sevin.” der yağmuru da bulutu da kötüyü de iyiyi de zalimi de acizi de. Bilir ki dünyanın yükünü sevgi taşır en kolaylığıyla.

Son sardunyaları, kır çiçeklerim, yeni doğan güne heveslerim, başarıları içime işlenen dantellerim, canım öğrencilerim... Masumiyetini en iyi ben bilirim, seni en iyi ben tanırım, seni en iyi ben şekillendiririm. “Bırak! Saçın düz olsun, dalgalansın bazen, boyun uzun olsun, kısa kalsın hayatın yanında. Kinlenme çocuğum, sev geleceğini. Sev ki mavi hep yaşasın. Bırak kar da yağsın. Ben biliyorum senin Kar’altı mavini.”